

rende Myndighed lige overfor alle saadanne Antegninger, som kunne komme frem om, hvor vidt hans Ordre til hans undergivne ere opfyldte eller ikke. Det eneste, der saa bliver Tale om, er dette ganske simple, at han jo ikke kan kontrollere sig selv. Er der ikke en Mangel? Jo, teoretisk er der en Mangel, det er der ikke Spor af Tvivl om. Men denne Mangel er, naar man ser nærmere praktisk paa det, grumme lille. Thi under hvilke Forhold kunde det egentlig tænkes, at han vilde begaa Misligheder? Det ved jeg ikke, det forstaar jeg ikke. Det eneste, man kunde tænke sig, var jo det, at han tilfidefatte visse Ordre fra Ministeriet eller tilfidefatte visse Lovregler eller hvilket som helst andet af den Art. Men jeg tror ikke, at han vil handle anderledes alligevel, thi man kan jo saa fat paa det paa andre Maader, man kan jo saa fat paa det ved Regnskabsaflæggelsen. Uagtet Revisionen er samtidig og paa Stedet og paa en Maade en Del af Regnskabsaflæggelsen, skal der jo dog tillige aflægges et Regnskab til Ministeren, og Ministeren skal jo fornuftigvis undersøge dette Regnskab, og dette Regnskab maa naturligvis gaa saa meget i Detailler, som er nødvendigt for at opdage, hvad der fornuftigvis kan være Tale om skal opdages. Vil man gaa den Vej, kunde man jo maaste sige. Foruden den Revision, som finder Sted der, skal der tillige være en Embedsmand i Ministeriet, under Ministeren, som særlig skal gennemgaa dette Regnskab, og som maaste en eller anden Gang ogsaa skal gaa ud og foretage Undersøgelse over hele Bogholder væsenet under Styrelsen, under Generaldirektøren, undersøge, om Regnskabet holdes à jour, om det er i Orden, undersøge Detailler, som der kan være Tale om, som det kan være nyttigt og fornuftigt at vide Bested med. Men Flertallets Forslag vil føre til, at vedkommende Generaldirektør, som skal lede og styre Jernbanedriften, ved sit Regnskabs Aflæggelse og i alt, hvad dertil knytter sig, skal staa under en Embedsmand, der ellers i alle Henseender staa under ham; dette er meningsløst, det kan ikke ske. Og hvad Nytte kunde en saadan Ordning ellers gøre? Vil man gaa til en hvilken som helst Institution, der kunde sættes i Sammenligning med Statsbanedrift, tender man heller ikke saadan noget. Vil man f. Eks. gaa til en saa stor Institution som en Bank, der ejes af et Aktieselskab og styres af en Direktør, tror De saa, at Direktøren kan eller vil styre en saadan Bedrift, naar han ikke kunde sige: Det vil jeg have saaledes! Jeg vil have, at den Ordre af mig skal

lystres, og det er aldeles ligeegyldigt, hvad Du, som er Revisor, synes! Gør det saadan og saadan! Derimod er det noget helt andet, at vedkommende Aktionærer bog efter eller ved Siden af kunne have for deres Vedkommende en Revision — noget lignende, som jeg omtalte, at Ministeren kunde have — som overbeviser sig om, at Beholdningerne ere til Stede, eller om, at visse Regler, som skulle overholdes af Direktøren, ere overholdte, og som tillige attesterer, at de have gennemgaaet Regnskabet saaledes, at de finde, at dette Regnskab kan forsvares. Det er noget helt andet; noget saadan kan tænkes. Efter at Regnskabet saa er afslagt, og Ministeren er kommen i Besiddelse af alle de Oplysninger, som han fornuftigvis maa have, og som han kan saa, vil det jo efter den ny Ordning blive sendt til Statsrevisionen. Den vil akkurat paa samme Maade have at overbevise sig om, hvor vidt Budgettet er fulgt, og de Oplysninger, som kunne være nødvendige i denne Henseende, kunne naturligvis lige saa lidt nægtes der, som af en hvilken som helst anden Administration.

Hvad Lønningsspørgsmaalet angaar, hvad Kontorspørgsmaalet angaar, kan jeg heldigvis lige som den ærede Ordfører fatte mig ganske tort. I den Henseende følger jo Mindretallet ikke med Ministeren, men vi følge med Flertallet i alt væsentligt, vi ere gaaede ind paa, hvad de have foreslaaet, og den egentlige Hovedforskel imellem os er kun den, at medens Flertallet opfører saa og saa mange Stationsforstandere, saa og saa mange Portører, kort sagt, saa og saa mange af en hvilken som helst Klasse, saa ønsker Mindretallet, at disse Tal stryges. Det er slet ikke, fordi vi hverken ville have flere eller færre i Antal, men det er fordi vi finde, at det er meningsløst at indføre saadant noget i en Lov, naar disse Tal ikke en Gang ville gælde det første Aar, Loven skal træde i Birkomhed, ikke at tale om, at det for Fremtiden slet ikke gælder, at der for Fremtiden vil blive Tale om helt andre Tal. Det er saa meget mere fornuftigt at sige: den Klasse lønnes saadan og saadan, og saa paa hvert Aars Finanslov opføre det Antal, som skal staa i hver af disse Klasser. Der er dog en lille Forskellighed i Udvalget, hvor vi som Mindretallet dog staa midt imellem Ministeren og Flertallet. Det er med Hensyn til visse Honorarer. I Ministeriets Forslag foreslaas der til forskellige Embedsmænd visse Honorarer; alt dette er strøget af Flertallet. Mindretallet mener derimod, at der ikke er nogen Grund til at fravige det almindelige Administrationsprincip her. Det